

på ubestemt tid samt fuld implementering af resolution 242.

Storbritannien fandt det opmuntrende, at der kunne konstateres almindelig enighed om, at en varig og retfærdig fred måtte etableres på grundlag af resolution 242, men beklagede samtidig, at en løsning efter mere end 3 års forhandlinger syntes at være så fjern som nogen sinde. En retfærdig løsning burde efter britisk opfattelse indeholde to hovedelementer: en forpligtelse til etablering af fred og en forpligtelse til tilbagetrækning og fastlæggelse af anerkendte og sikre grænser. Der kunne blive tale om mindre grænseændringer efter nærmere aftale mellem parterne, ligesom særlige aftaler burde træffes vedrørende Gazaområdet og Jerusalem. FN burde med sikkerhedsrådet som garant overvåge aftalens gennemførelse, ligesom FN's tilstedeværelse kunne være påkrævet i sådanne demilitariserede zoner, som der kunne opnås enighed om.

En varig og retfærdig løsning burde endvidere tage hensyn til det palæstinensiske folks interesser, men fra britisk side fandt man det vanskeligt at gå i forhandling med parter, som nægtede at acceptere resolution 242, og som erklærede at ville nå deres mål gennem vold og terror. De arabiske landes regeringer havde en forpligtelse til at sikre sig det palæstinensiske folks støtte til en fredsftale.

Den skitserede aftale var i fuld overensstemmelse med resolution 242, og fra britisk side ville man finde det uklogt, om generalforsamlingen søgte at ændre denne resolution, som havde så bred tilslutning blandt FN's medlemslande.

III. Resolutionsforslagene.

1. En kreds af forslagsstillere bestående af Afghanistan, Burundi, Cameroun, Ceylon, Guinea, Indien, Jugoslavien, Malaysia, Mali, Mauritanien, Mongoliet, Nigeria, Pakistan, Senegal, Somalia, Uganda, Tanzania, Zambia og Ækvatorial Guinea, hvortil senere sluttede sig Folkerepublikken Congo, Ghana og Sierra Leone fremlagde allerede den 28. oktober 1970 et resolutionsforslag, der bl. a. påny bekræfter at erhvervelse af territorier ved magt er utilstedelig og at besatte områder følgelig øjeblikkelig må rømmes, aner-

kenner at fuld respekt for det palæstinensiske folks umistelige rettigheder er en forudsætning for en retfærdig og varig fred i Mellemøsten, opfordrer de direkte involverede parter til at instruere deres repræsentanter om at genoptage kontakten med generalsekretærens særlige repræsentant for at sætte denne i stand til snarest muligt at udføre sit mandat gående ud på en gennemførelse af sikkerhedsrådets resolution i alle dens bestanddele og anmoder sikkerhedsrådet om at overveje, hvis det bliver nødvendigt, at tage skridt i henhold til de relevante artikler i pagten for at sikre gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolution.

Forslaget blev af forslagsstillerne selv revideret den 3. november 1970. Samme dag fremlagde Frankrig imidlertid en række ændringsforslag til teksten, hvoraf de væsentligste var indsættelsen af en ny operativ paragraf 2, der var identisk med operative 1 i sikkerhedsrådets resolution 242 af 22. november 1967, hvormed den i denne bestemmelse indeholdte balance blev bevaret, en omformulering af bestemmelsen om palæstinenserne, hvorefter respekt for palæstinenserens rettigheder er et uundværligt element i oprettelsen af en retfærdig og varig fred i Mellemøsten, samt indsættelsen af en ny operativ paragraf, der anbefaler parterne at udstrække våbenhvilen for en periode af 3 måneder for at muliggøre en genoptagelse af forhandlingerne under ledelse af generalsekretærens særlige repræsentant med henblik på at føre resolution 242 ud i livet.

Forslagsstillerne accepterede samtlige franske ændringsforslag og fremlagde samme dag en revideret udgave af deres resolutionsforslag med de franske ændringsforslag indarbejdet i teksten.

Forslaget kom til afstemning den 4. november 1970, hvor det blev vedtaget med 57 stemmer for, 16 imod, medens 39 lande afstod. For stemte de fleste afro-asiatiske lande og Frankrig samt de socialistiske lande. Israel, USA, Australien, New Zealand, Holland og Island var blandt de lande, der stemte imod. Danmark afstod sammen med bl. a. Finland, Norge, Sverige, Storbritannien, Belgien, Canada, Italien, Luxembourg og Østrig. Algeriet, Irak, Kuwait, Saudiarabien, Sydyemen, Syrien og Yemen deltog ikke i afstemningen under henvisning til, at de aldrig havde anerkendt sikkerhedsrådets